

Bayer Zsolt: Kész a leltár 2.

2025 január 09. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Mindaz be fog következni, amit?! tartva a gazember angol hatóságok évtizedeken át eltussolták az iszonyatot.

Fukuyama azt hitte. Tévedett. Nagyot. De nem vallotta be soha – hiszen igazi, t?r?lmetszett liberális –, hanem azóta is úgy tesz, mintha. S ez a kisebbik baj, de az egész Nyugat is megpróbál úgy tenni.

Fukuyama opponense Samuel P. Huntington. Neki igaza lett. Szinte mindenben. De leginkább ebben: „A Nyugat életben maradásának feltétele az, hogy az amerikaiak megerősítsék nyugati identitásukat, a nyugatiak pedig elfogadják, hogy civilizációjuk egyedi, de nem egyetemes; ezért összefognak, hogy azt megújítsák és megőrizték a nem nyugati társadalmak felől érkező kihívásokkal szemben. A civilizációk világháborújának elkerülése azon múlik, hogy a világ vezetői elfogadják-e a világpolitika sokcivilizációs jellegét, és együtt tudnak-e működni annak fenntartásában.”

Igen, pontosan ennek kellett volna történnie, de sajnos ennek homlokegyenest az ellenkezője történt. A Nyugat – élén az Egyesült Államokkal – nemhogy megerősítette volna nyugati identitását, de elkezdte teljesen feladni azt mind vallási, mind kulturális, mind civilizációs értelemben. S miközben feladta saját identitását, továbbra is abban a téveszmében él, miszerint a civilizációja egyetemes, s majd mindenki ahhoz fog hasonlítani. Mert ahhoz akar hasonlítani.

Mi is következik (következzék) mindebből? Huntington szerint például ez: „(...) a felosztás »a Nyugat és a többiek« között húzódik, és ezen belül is a legintenzívebb konfliktusok egyfelől a muzulmán és ázsiai civilizációk, másfelől a Nyugat között merülnek fel. A jövő veszélyes összeütközéseit valószínűleg a nyugati arrogancia, az iszlám intolerancia és a kínai magabiztosság robbanó elegye okozza majd.”

Stimmel. Illetve majdnem stimmel. Mert a nyugati arrogancia továbbra is adott, ám ma már kizárólag azok ellen irányul, akik ragaszkodnak a hagyományos értékrendjükhöz, kultúrájukhoz, civilizációjukhoz és életformájukhoz. A brüsszeli – és mindeddig a washingtoni – arrogancia céltáblái és számkivetettjei nem a nyugati kultúrát, civilizációt és életformát elpusztítani akaró és elpusztítandónak gondoló erők, hanem azok az EU-n belüli országok, népek és kormányok, amelyek éppen erre mondanak nemet. Trump színre lépésével azonban legalább a remény feléledt, hogy Washington szakít ezzel a politikával és rákényszeríti az önsorsrontó és idióta brüsszelitákat is a váltásra. Legyen így. Ám még nem tartunk itt. Most még csak keresgéljük az okokat, amelyek ehhez az állapothoz vezettek. Vagyis ahhoz, hogy az iszlám intolerancia immáron a kapukon belülről próbálja felszámolni a nyugati világot, s a Nyugat mindehhez készségesen asszisztál.

Az egyik okot szintén Huntington fogalmazza meg, amikor Fukuyamát idézi: „Igaz, tette hozzá, elfordulhatnak konfliktusok a Harmadik Világ egyes pontjain, de a globális konfliktusnak vége, és nem csak Európában. »Pontosan a nem európai világ«, elsősorban Kína és a Szovjetunió az, ahol a nagy változások történtek. Az eszmék háborúja véget ért. Akadnak ugyan hívei a marxizmus-leninizmusnak »olyan helyeken, mint Managua, Phenjan és a Massachusetts állambeli Cambridge«”.

Ezt Fukuyama talán még maga is bonmot-nak szánta 1992-ben, de a valóság sajnos felülírta Fukuyama humorát. Is. Ugyanis ma a Nyugat egyetemein ellenállás nélkül hódít a marxizmus-leninizmus, ezekben a felsőoktatási intézményekben tanuló új generáció jelentős része az 1960-as és 70-es évek kelet-európai egyetemeinek világnézetét és ideológiáját kapja előemésztve marxista-leninista-maoista oktatóitól, ám nagy különbség, hogy míg a 60-as, 70-es évek kelet-európai diákjai (a 80-as évekről már nem is beszélve!) lesz...rták és kiröhögtek ezt az egészet, a mai nyugati agyhalottak bele vannak szerelmesedve, mert ettől gondolják magukat haladónak, modernnek, woke-nak, befogadónak, intelligensnek, különlegesnek, LMBTQ-nak – vagyis: komplett hülyének és feleslegesnek. Aki pedig látni akarja, kikről is van szó, vessen egy pillantást arra a riportra, amely az M1 egy-két héttel ezelőtti Híradójában ment le, s amelyben a római La Sapienza egyetem (1303-ban alapított olasz állami egyetem, a világ legrégebbi egyetemeinek egyike!) diákjait kérdezték, akik éppen egy palesztinok melletti tüntetésen vettek részt. Feltették nekik ezt a kérdést:

– Te kit látnál szívesen Olaszország élén?

S íme a válaszok, emlékezzél, de pontosan:

– Nem válaszolok, mert ha válaszolnék, alkotmányellenes lenne...

– Pol Potot...

– Maót...

– Madurót...

– Che Guevarát...

Nos, ezek a jövő? értelmisége. Csak hogy világos legyen. És kéretik nem félrenézni, kéretik nem röhögni!

S ebből, a Nyugatot előnt? marxista-leninista szellemi posványból n? ki és virágzik az iszlám intolerancia feltett kez? beengedése a falainkon belülrre, s ebből n?tt ki minden végtelenül ócska, röhejes és szárnalmas mozgalom is, mint például a Stop Oil, az LMBTQ, a woke, a cancel culture vagy éppen a vegytiszta rasszizmust büszkén megvalósító és vállaló BLM.

S elnézve a mai állapotokat, ez az oka annak, hogy Huntington következ? tézise mégsem bizonyult igaznak, legalábbis nem teljes egészében. Erről van szó: „A civilizációk véres összecsapásai viszont, például Boszniában, a Kaukázusban, Közép-Ázsiában vagy Kasmírban nagyobb háborúkká terebélyesedhetnek. A jugoszláv konfliktusban Oroszország diplomáciai támogatást nyújtott a szerbeknek, Szaúd-Arábia, Törökország, Irán és Líbia pedig pénzzel és fegyverekkel támogatta a bosnyákokat, és nem ideológiai vagy hatalmpolitikai megfontolásból, nem gazdasági érdekből, hanem a kulturális rokonság miatt. »A kulturális konfliktusok szaporodnak« – fogalmazott Václav Havel – »és a történelem folyamán soha nem voltak olyan veszélyesek, mint éppen napjainkban«. Hasonlóképpen vélekedik Jacques Delors, aki szerint »a jövő konfliktusait nem gazdasági vagy ideológiai, hanem kulturális tényezők fogják kiváltani«. A legveszélyesebb kulturális konfliktusok pedig azok, amelyek a civilizációk közötti törésvonalak mentén alakulnak ki.”

Nos, lássuk be, ha ez maradéktalanul igaz lenne, akkor ma a Nyugat állandó harcban és konfliktusban állna az iszlámmal, ehelyett feltett kézzel hagyja magát pusztítani. Mindeközben pedig a legvéresebb háború két olyan nép között robbant ki, amely alig-alig megkülönböztethető egymástól mind kulturális, mind civilizációs, mind nyelvi, mind pedig történelmi örökségét tekintve. Az ukránok hatalmas erőfeszítéseket tesznek, hogy elhitessék a világgal és elsősorban önmagukkal, miszerint ők nem oroszok. Ennek ellenére ők ketten vívják a legpusztítóbb, legrettenetesebb háborút hosszú-hosszú évtizedek után.

S akkor, mielőtt rátérünk a mai világunkat leginkább jellemző s egyszersmind legrettenetesebb ügy taglására, lássuk, miképpen foglalja össze Huntington a civilizációk összecsapásáról szóló tézisét: „Összegezve: a hidegháború utáni világ hét vagy nyolc fő civilizáció világa. Az államok érdekeit, ellentéteit és társulásait kulturális hasonlóságok és különbözőségek alakítják. A világ legjelentősebb országainak többsége különböző civilizációkhoz tartozik. Azok a helyi konfliktusok, amelyekről leginkább valószínűsíthető, hogy háborúkká terebélyesednek, különböző civilizációk csoportjai vagy országai közötti konfliktusok. A politikai és a gazdasági fejlődés meghatározó mintái civilizációként eltértek. A világpolitika napirenden lévő kérdései a civilizációk közötti különbségekre vezethetők vissza. A világban oly hosszú ideje meghatározó szerepet játszó Nyugat hatalma fogyatkozik, a nem nyugati civilizációké n?. A világpolitika sokpólusúvá és sokcivilizációjává vált.”

Ismételjük meg a gondolatmenet végét, mert ez a legdermesztőbb valószínűség napjainkban: „A világban oly hosszú ideje meghatározó szerepet játszó Nyugat hatalma fogyatkozik, a nem nyugati civilizációké n?. A világpolitika sokpólusúvá és sokcivilizációjává vált.” Ezzel sajnos nem lehet vitatkozni.

S hogy hová jutott ez a Nyugat hatalma fogyatkozásában, önsorsrontásban és önpusztításban, azt a most, napjainkban nyilvánosságra került angliai iszony példázza legjobban. Lássuk!

„Szinte felfoghatatlan borzalmak kitudódása kelt botrányt Nagy-Britanniában: pakisztáni háttérű, muszlim férfiak fehér gyereklányok ezreit erőszakolták meg csoportosan évtizedeken (!!!) át, de az eseteket eltussolták a helyi hatóságok a politikai korrektség nevében és a »közösségi kapcsolatok« érdekében, elkerülendő a faji feszültségek lángra lobbanását. Az áldozatok pedig, különösen mivel munkásosztálybeli fehér gyereklányokról van szó, úgy tűnik, nem számítanak.”

Így kezdi beszámolóját a Pesti Srácok, s mi maradunk is náluk, kiragadva hosszú írásukból a lényegét. Tehát: „Ami a konkrét eseteket illeti, a bírósági akták szerint Mohammed Karrar például biciklipumpával »készített fel« egy fiatal lányt a csoportos anális erőszakra, amiben öt vagy hat férfi vett részt, és a lány vallomása szerint egy ponton egyszerre négyen hatoltak testébe, a szájába pedig egy piros labdát tettek, hogy sikolyait ne hallják. Egy másik esetben egy intézetben nevelkedő 14 éves kislányt erőszakoltak meg csoportosan több alkalommal, majd a helyi hatóságok engedélyezték, hogy az egyik erőszaktevő hagyományos iszlám esküvé keretében elvegye a kislányt, és a »férj« szüleit nevezték ki a kiskorú gyámjainak.

Volt olyan eset is, amikor egy Azhar Ali Mahmood nevű férfi rágyújtotta a házat fehér »kedvesére«, aki egyébként

14 évesen szülte meg első közös gyermeküket. A házban benn égett a fiatal lány, aki ekkor újra terhes volt, annak édesanyja és nővére. A tőzvesztést ezt követően más gyermekek megfélemlítésére használták fel: »Ha beszélsz, te is így jársz.«

Fiatal lányok sorát erőszakolták meg egymás után, csoportosan pakisztáni férfiak, köztük voltak 11 éves kislányok is. És amikor egy 15 éves gyereklány édesapja a rendőrséghez fordult gyermeke eltűnése miatt, azt mondták neki, hogy mostanában »errefelé egy idősebb ázsiai barát afféle divatkiegészítő«, és egyébként is, »majd okulni fog« a történetből. Az okulás ára brutális volt: a kislányt meg kellett menteni szörnyű belső sérülései miatt.

A hatóságok legtöbb esetben azzal védekeztek, hogy mivel az elkövetők »ázsiaiak«, ezt nem lehet megszégyesíteni, mert veszélyeztetni a »közösségi kohéziót«, a zavargásokat mindenáron el kell kerülni.

Annak ellenére, hogy konzervatív becslések szerint is egyedül Oldham városában legalább 1000 kislányt erőszakoltak meg muszlim férfiak 1980 és 2009 között, a helyi hatóságok nem akartak az ügyekkel foglalkozni, mivel úgy érezték, hogy ez »politikailag inkorrekt« lenne, a rendőrség pedig – a rasszizmus vádjától tartva – elnyben részesítette a pakisztáni közösség tagjait.

Annak ellenére, hogy önkormányzati szinten is köztudomásúak voltak az esetek, sok helyen úgy gondolták, hogy inkább a helyi pakisztáni képviselőnek kell foglalkozniuk ezzel a kérdéssel, akik egyrészt nagy helyi befolyással rendelkeztek, másrészt pedig a fehér britek amiatt aggódtak, hogy rasszizmussal vádolják meg őket abban az esetben, ha esetleg ellentmondának az ázsiai kollégáiknak.

Annak ellenére, hogy a rendőrség tudott arról, hogy pakisztáni bandák már az iskolák kapujában elkezdtek molesztálni a fiatal lányokat, tekintettel arra, hogy az elkövetői profil alapján a tettesek »pakisztáni muzulmán férfiak« voltak, az áldozatok pedig fehér nők, arra a következtetésre jutottak, hogy ezeknek az eseteknek a kivizsgálása jelentős »közösségi feszültségekhez« vezethet, ez pedig »nem szolgálja a köz érdekét«. Ahogy az egyik parlamenti képviselő mondta: »rettegtek a rasszizmus vádjától, és így inkább a politikai korrektség mellett döntöttek«. Több esetben a lányaik védelmére kérésére édesapáikat büntették, nem pedig az elkövetőket.

De azokban az esetekben, melyeket kivizsgáltak és melyekben bírósági ítélet is született, sem mindig volt sikeres a végrehajtás. A csoportos erőszakot elkövető Rochdale-i banda vezetőjét – aki mindössze 2 évet és 6 hónapot töltött börtönben annak ellenére, hogy eredetileg 6 évre ítélték gyermekek megerőszakolása miatt – habár megfosztották brit állampolgárságától és elrendelték kiutasítását az országból, a mai napig ott él áldozatai között.

Nagy-Britanniában – csakúgy, mint sok más helyen Nyugat-Európában – jellemző hozzáállás, hogy sokkal fontosabb megvédeni a sikeres multikulturális társadalom imázsát, mint szembenézni a multikulturális társadalom tényleges valóságával. A Legatum Institute nevű angliai agytröszt egyik kutatója, Guy Dampler hiába állapította meg: »A csoportos erőszakkal kapcsolatos botrány a multikulturalizmus produktuma volt, ami gyakorlatban azt jelentette, hogy a hatóságok szemet hunytak, mert az áldozatok főként fehérek voltak, az elkövetők pedig főként pakisztániak«. A rendőrség a legtöbb esetben nem vezet semmilyen nyilvántartást az elkövetők etnikai hovatartozásáról, de még a leginkább érintett országrészekben is csak elenyésző mértékben fellelhetők az ilyen jellegű adatok.

Évtizedeken át a brit hatóságok a jog szelektív alkalmazásával gyakorlatilag legalizálták az etnikai kisebbségi csoportok által elkövetett legszörnyebb bűncselekményeket és aktívan eltussolták azokat a zavargások elkerülése érdekében. A jogállamiságot felfüggesztették annak a mítosznak az életben tartására, hogy »a sokszínűség a társadalmunk támasza«, és ehhez akkor is ragaszkodni kell, ha ennek az az ára, hogy tönkre tesszük munkásosztálybeli fehér lányok ezreinek az életét. És ehhez hozzá kell tenni, hogy mindez – a liberálisok szeretett kifejezésével élve – rendszerszintű, kormányokon átívelő jelenség. Olyan politika, amit mindkét oldal hosszú nemzedékek óta támogat, de most talán valami ott is változhat.

A liberálisok Nagy-Britanniában azonban továbbra is azt állítják, hogy országuk egy integrációs sikertörténet. Ugyanezt látjuk Németországban, Svédországban, Ausztriában. A beilleszkedés sikertörténetének lenyomatát a közelmúltbeli szilveszteri incidensekben, a terrortámadásokban, a kérelmes bűncselekmények sokaságában. 2026-ban ezért jól gondoljuk meg, hogy vajon mi is ezt az újmódi világot akarjuk, vagy jó nekünk ez a mi kis »bezárkózott, elszigetelt« létezésünk.

Eddig a cikk. Nem szeretnék semmit hozzátenni, hiszen minden benne van, amit a mai Nyugatról tudni kell, tudni illik. Vagyis, hogy ez az önfeladás, önsorsrontás, öngyilkosság társadalma, amely egy minden eddiginél pusztítóbb

és rettenetesebb ideológia foglya. Arra azonban szeretném felhívni a figyelmet, hogy a Pesti Srácok cikke szerint ez a rendszerszint? er?szak, amelyet muszlimok követtek el keresztény fehér (kis)lányok ellen, 1980 óta tartott. 1980... Istenem... 1980-ban harmadikos gimnazista voltam, és az volt a legnagyobb bizonyosság, hogy a Nyugat az ígéret földje. 1980-ban Hairt bámultunk, Hemingwayt, Kerouacot, Hellert, Woukot, Irwing Show-t, Ambrose Bierce-t, Camus-t, Sartre-ot, Semprunt olvastunk, akkoriban jelent meg az Európa Kiadó gondozásában az Üvöltés, és még Allen Ginsbergr?l is elhittük, hogy nem egy szárnalmas, nyomorult, beteg homoszexuális, hanem valaki. S mialatt mi itt, a Fal rosszabbik oldalán az illúzióinkat hizlalgattuk és dédelgettük, addig odaát muszlim gazemberek keresztény fehér kislányokat er?szakoltak meg csoportosan, a hatóságok pedig kussoltak, nehogy odalegyen a nagy multikulti.

Jó tudni: ez a Nyugat már a hidegháború utolsó harmadában megromlott, megbüdösödött, mert már akkor feladta önmagát. Minden, ami ma történik, már 1980-ban elkezdd?dött.

Például ez: „Lesújtó adat érkezett a spanyoloktól – Katalóniában a nemi er?szak miatt bebörtönöztek több mint 90 százaléka bevándorló. Ez az adat azért lehet meglep?, mivel a régió összlakosságának a bevándorlók mindössze tizenhét százalékát teszik ki.

A Generalitat (Katalónia regionális kormányzórendszere) hivatalos adatai szerint 2024. június 30-án 8505 elítélt volt a katalán börtönökben. Több mint a fele, konkrétan 50,48 százalékuk [külföldi](#), és nem szabad elfelejteni, hogy a bevándorló népesség Katalónia teljes lakosságának 17,24 százalékát teszi ki – [írja a spanyol La Razón](#). A Spanyol Igazságügyi Minisztérium adatai szerint a szexuális er?szak és nemi er?szak esetében pedig még magasabb a nem spanyol nemzetiség? elítéltek aránya.

A katalán börtönökben e két b?ncselekmény miatt elítéltek mintegy 64,2 százaléka bevándorló. Összesen 324 elítélt van, és közülük 208 külföldi. Legtöbbjüket már elítélték (69,14 százalék), 30,86 százalékuk pedig el?zetes letartóztatásban van – számol be az E-Notíciés.

Ha a nemi er?szak b?ncselekményét vizsgáljuk, a bebörtönözött bevándorlók aránya 91,67 százalékra emelkedik.

Összesen 24-en vannak, ami a Katalóniában valaha mért legmagasabb szám. És közülük 22-en külföldiek. A többség (87,5 százalék) elítélt, és csak 12,5 százalék van el?zetes letartóztatásban.”

És? Mindezek után csodálkozik még valaki?

Egy dolgot azonban jegyezzünk meg és ne felejtjük el soha: Magyarországon az elmúlt évben ráment a köztársasági elnök és az igazságügy miniszter a „nagy pedofilbotrányra”, vagyis arra, hogy kegyelmet kapott valaki, aki a vád szerint megpróbált segíteni egy pedofil igazgatónak, aki a rábízott kamaszokkal szemben követett el abúzust. Erre ment rá egy elnök és egy miniszter, és a megfelel? titkosszolgálatok segítségével hatalmas politikai vihart kavartak mindebb?l, lepedofilozták a teljes kormánypártot és a kormányt, tömegtüntetések törtek ki, s az volt a jelszó, hogy „odakint szörnyek járnak”.

Angliában évtizedeken át, szervezeten, tömegesen er?szakoltak meg gyereklányokat muszlim, pakisztáni állatok, a teljes rend?rségi és államapparátus, az ügyészség a legkülönböz?bb kormányok asszisztálásával, mondván, nehogy már „etnikai feszültség” legyen az ügyb?l. S az akkori illetékes ügyész ma Anglia miniszterelnöke.

Így tessék végig gondolni a dolgokat, s azt is, hogy ki hol él.

S persze azt is, amikor ideb?fögnek nyugatról, hogy elmagyarázzák nekünk, mi a demokrácia meg a jogállam.

Mindenesetre, ha ennek a Nyugatnak maradt még valami ereje, akkor véget vet ennek. Ugyanis az utolsó pillanatban van. S a „véget vetés”, ha lesz, nagy valószínű?séggel félelmetes lesz és szörny?. Az elmaradhatatlan zavargásokkal és önbíráskodással fogja kezdetét venni. Mindaz be fog következni, amit?l tartva a gazember angol hatóságok évtizedeken át eltussolták az iszonyatot. Nagyon helyes, következzen csak be. S mindjárt utána következzen azoknak a hatóságoknak, pártoknak, politikusoknak a könyörtelen és kegyetlen fele?sségre vonása, akik mindezt megtették velük, a Nyugattal.

Persze, az is lehet, hogy semmi sem fog történni, és minden így marad. Akkor pedig vége van. És legyen is vége. És akkor ugyanott, Berlin keleti oldalán kezdjük el felépíteni a Falat, hogy megállítsuk a muszlim hordát. T?zzel-vassal, fallal.

És egy utolsó javaslat: tessék gyorsan újranézni Tarkovszkij Andrej Rubljovát. Különösen a harangönt? részt. ? már akkor tudta, milyen a Nyugat...

Bayer Zsolt - www.magyar nemzet.hu

Ajánló
